

DACĂ

„Finlay demonstrează
încă o dată că este
un maestru al
meșteșugului său!”
JENEVA ROSE

MI SE

ÎNTÂMPLĂ
CEVA

ALEX FINLAY

TRADUCERE DE DANA-LIGIA ILIN

LEDA BAZAAR

THRILLER

ALEX FINLAY

**DACĂ
MI SE
ÎNTÂAMPLĂ
CEVA**

Traducere din limba engleză de
DANA-LIGIA ILIN

Pentru Trace

PROLOG

LEAVENWORTH, KANSAS

— NU TREBUIE NEAPĂRAT SĂ..., ZICE RYAN ÎN ȘOAPTĂ.

Alison nu răspunde în vreme ce conduce berlina BMW imaculată a tatălui ei pe drumul de pământ, cu pietrișul răscolit de anvelope. Doar schițează un zâmbet spre Ryan și oprește într-un spațiu ascuns între copaci, căruia copiii îi zic Alea îndrăgostiților, ca o evocare ironică a locurilor de giuileală între adolescenți din vechile filme de groază.

Stinge farurile și rămân acolo, în întuneric, auzind doar hurelul unui tunet în depărtare și țârâitul greierilor.

Fără să spună nimic, Alison se întinde spre bancheta din spate și ia rucsacul. Fără îndoială are în el o pătură, spray pentru insecte... prezervative.

Ryan o urmează afară spre locul lor preferat de sub un stejar mare, același loc în care s-au sărutat prima dată când erau boboci, și parcă de atunci a trecut o viață întreagă – o ceață de baluri de sfârșit și de început de an școlar, meciuri de fotbal și baschet, cursuri de pregătire pentru testele de admitere la facultate și înscrieri la universități. Ali scutură

pătura și o așterne pe iarbă. E una dintre acele nopți de vară pline de umezeală și speranță.

Ryan simte un mic tremur în mâini, nu, în tot trupul. A așteptat această seară – și-a dorit nespus această seară – de o groază de timp. Și totuși, cumva, nu-l trage inima și e ciudat de șovăielnic.

Asta dispare când Alison se lipește de el, îl sărută, și electricitatea vuieste prin fiecare nerv.

Din cer vine încă un huruit. Frunzele copacilor foșnesc în vânt.

— Știu că nu trebuie *neapărat*, îi zice ea la ureche în vreme ce îl trage după ea pe pătură.

Pe gât i se face piele de găină care continuă în jos pe brațe, însă Ali probabil simte că el se reține. Se trage înapoi.

— E totul în regulă?

Ryan îi privește atent chipul. Care e învăluit în umbre, dar îi distinge trăsăturile elegante – ochii depărtați, falca ascuțită... buzele...

— Atâta doar că pare un sfârșit, nu un început, zice el. Un rămas-bun.

Ea zâmbește. Unul dintre zâmbetele ei exasperate.

— O să ratezi asta, Fentă.

Zâmbește și el în întuneric. Ali a fost cea care a născocit porecla care o să-l urmeze, probabil, cât va trăi. S-au văzut prima dată la ora de algebră din clasa a noua. Ea era nou-venită în oraș. El era vedeta echipei de baschet – un boboc de 1,95 metri jucând ca om de bază în echipa liceului, pentru numele lui Dumnezeu! –, însă Ali n-a fost impresionată. El a întrebat-o dacă poate să copieze de la ea tema pentru acasă. A fost deopotrivă ingenios, dat fiind că el n-are minte de matematician, și o încercare leneșă de a flirta.

Dar cu Ali n-a ținut:

„Faptul că ești în stare să fentezi pe terenul ăla de baschet nu înseamnă că totul o să-ți pice din cer.”

Și, uite-așa, a devenit „Fentă”. Și, de fiecare dată, din noiembrie până în martie, mulțimea scanda din tribune:

„Fen-tă... Fen-tă... Fen-tă...”

Vocea ei îi împrăștie gândul.

— Nu-i despărțire, doar că mergem la facultăți diferite. O să facem față.

Amândoi pleacă mâine. Ea se duce la Bard, să studieze pictură; el, la K-State, să stea pe banca de rezerve. E grozav la marcarea de la distanță și la apărare – dar grozav doar la nivel de Leavenworth, Kansas, nu de prima divizie.

— Părinții tăi au reușit, adaugă ea.

Întotdeauna a fost fascinată de mama și tatăl lui, care sunt împreună din liceu și dorința fizică dintre ei este încă vie. Ryan i-a spus odată lui Ali că ani în șir a crezut că tatăl său, muncitor într-o fabrică a companiei Great Western, are un fel de pregătire medicală, pentru că, ori de câte ori mama avea o suferință – o durere de spate, își strivise un deget de la picior, se tăiașe cu o hârtie –, tatăl zicea: „Am leacul”, iar mama roșea și chicotea și zicea: „Îl ai, nu-i așa?” Ryan își amintește oroarea care l-a năpădit în gimnaziu, când și-a dat seama la ce se referea „leacul” tatălui său.

Un strop mare aterizează pe obrazul lui. Apoi altul. Apoi cerul e despicat de un fulger.

— Cred că zeii ne spun ceva.

Dă să se ridice, însă Ali îi încheștează brațul.

— Stai...

El e ispitit, căci sângele îi gonește fierbinte prin vene când se gândește la ea goală și cu apa picurând de pe trup. Însă imaginea e întreruptă de un bubuit puternic, urmat de un fulger în zigzag la mai puțin de 50 de metri de ei.

Ar fi un mod plăcut de a muri, desigur, însă chiar și Ali își dă seama că nu-i scris să fie în seara asta.

În vreme ce plouă torențial, se reped înapoi spre mașină. Amândoi sunt uzi până la piele. Tricoul ei de colecție de la concertul lui Bon Jovi i se lipește de trup. Râd, un râs neliniștit, plin de dezamăgire – și ușurare, poate.

În lumina din interiorul mașinii e așa de frumoasă, cu părul încâlcit, cu machiajul întins, că el se apleacă și o sărută.

Ali îl trage aproape, dornică. Se oprește o clipă.

— Tremuri, zice ea.

— E de la ploaie, răspunde el, dar nu-i așa.

Atunci ea își trage peste cap tricoul și zice:

— Am leacul.

Următoarele clipe rămân în ceață.

Șuieratul portierei care e deschisă cu o smucitură.

Un țipăt.

O lovitură cumplită în cap.

Apoi e dimineată.

Ryan e afară, pe iarba udă.

Mașina a dispărut.

La fel și Ali.

PARTEA ÎNTÂI

1

MONTEPULCIANO, ITALIA

AU TRECUT CINCI ANI ȘI EA E PRIMA PERSOANĂ – PRIMA femeie – care îl face pe Ryan să zâmbescă.

— De ce vrei să fii avocat? întreabă Nora Watanabe.

Sunt așezați la o masă înaltă din bar – singurul loc în care pot să ajungă pe jos de la pensiunea lor. Nu-i decât ora zece, însă localul se golește. Peste tot în Montepulciano se închide devreme, chiar dacă sunt baruri sau cluburi de noapte.

— Ce, suntem la interviul pentru un post? răspunde Ryan, pe care stăruința ei îl face să zâmbescă.

E a treia oară când îl întreabă. În cealaltă parte a sălii, îl vede pe Eddie, colegul lor de grupă, respins de italience care se prefac că nu vorbesc engleza.

Nora își mijește ochii și îi oferă și ea un surâs.

Dacă Ryan răspunde la întrebare, niciunul dintre ei nu va mai zâmbi. Ideea de a merge la Facultatea de Drept a apărut cu cinci ani înainte, odată cu avocatul de drept penal pe care tatăl lui Ryan l-a angajat când întrebările polițiștilor au început să fie mai incisive:

„Tu și Alison v-ați certat? Urma să vă despărțiți? De ce n-ai sunat imediat la poliție? Cum se poate să nu fi văzut nimic?”

Erau întrebări îndreptățite. Nu existau indicii, nu existau piste, nici urmă de Ali sau de BMW-ul tatălui ei.

Cu timpul, anchetatorii și-au pierdut răbdarea, exprimându-și bănuielile:

„Ești un tip voinic, de ce nu te-ai luptat? Cum a putut cineva s-o răpească, pur și simplu?”

Însă ultima lor întrebare – „Ce i-ai făcut, Ryan?” – a fost ceea ce l-a alarmat destul de tare pe tatăl lui Ryan ca să-l angajeze pe Marty Salinger. Marty a intrat în sala de interogatoriu și le-a spus polițiștilor că Ryan nu avea să mai vorbească, așa că să-l aresteze sau să-l lase să plece.

L-au lăsat să plece.

Însă n-a fost eliberat. Nu de bănuieli. Nu de propria vinovăție că nu reușise s-o apere. Nu de imposibilitatea să le ofere autorităților vreun indiciu solid.

Ryan s-a dus chiar și la un hipnotizator. În timpul ședinței, a recuperat o nanosecundă de amintire. Imaginea feței unui bărbat. O față banală, care l-a făcut pe portretistul poliției să-și arunce mâinile în aer de frustrare. Și imaginea a două mâini – de la fiecare lipsește degetul mic – care îl trag pe Ryan afară din mașină. Terapeutul a spus că asta e mai degrabă un coșmar, imaginea unui monstru alimentată de vinovăție, decât o amintire.

Ryan e scutit de alte întrebări ale Norei când Eddie se trăneste pe scaunul de lângă ei. A acceptat să iasă în seara asta doar din cauză că ceilalți din grup s-au cam săturat de Eddie. Noul personal de la *Georgetown Law Journal* – o publicație scoasă de studenți pentru cei mai buni și cei mai

străluciți, dar pe care n-o citește nimeni – a organizat excursia în Italia ca să se destindă după examenele de sfârșit de an și să plănuiască ediția din anul următor. Un alumn cu dare de mână finanțează în fiecare an excursia din vară. La început, Ryan a refuzat invitația, părându-i-se o favoare prea mare, dar Eddie, colegul de cameră, l-a tot bătut la cap. L-a implorat. A zis că ceilalți nu și-ar petrece timp cu el decât dacă vine și Ryan.

— Urăsc Italia, zice Eddie, aruncând o privire spre femeile care i-au tăiat macaroana.

Așa s-a văicărit toată excursia, exemplificând de ce lumea îl găsește pe Eddie enervant, dacă nu chiar dubios.

Nora se uită la Ryan și Eddie ca și cum nu i-ar fi clar de ce ei doi sunt prieteni. Ryan nu prea știe nici el. În afară de faptul că Eddie are nevoie de un prieten. Ryan a mai trecut prin asta.

Fac pe jos drumul periculos înapoi spre pensiune pe poteca de lângă șosea. În zonă nu există felinare, iar mașinile și scuterele merg nebunește pe șoseaua îngustă, scobită în dealurile unduitoare.

— E prea mult să ceri să existe un restaurant mexican în toată Toscana? întreabă Eddie în vreme ce merg, cu pietrișul scrâșnind sub pantofi. Tot ce vreau e un *taco*, e chiar așa de greșit?

Nora îi aruncă lui Ryan o privire piezișă, dar nu spune absolut nimic.

— Și ce-i chestia asta, fără gheață în băuturi, fără aer condiționat? E *atât* de cald!

Ryan și Nora merg destul de departe în față ca să nu mai audă ce zice Eddie. Suie coasta abruptă a dealului care duce la orașul medieval.

La fel ca barul, cele mai multe restaurante și magazine sunt închise la ora asta, dar în piață se joacă niște copii. Un puști șutează o minge de fotbal spre Ryan, care o oprește cu piciorul, apoi o șutează înapoi. Nora râde când piciful arată cu degetul spre Ryan și zice:

— *Gigante! Gigante!*

Ryan își ridică mâinile și mârâie, mergând spre copii ca monstrul lui Frankenstein. Puștii se împrăstie ca potârnichele, țipând încântați.

— Uriașul, zice Nora. Se potrivește.

Pe fața lui Ryan trece un zâmbet. E deprins cu poreclele. În liceu îi ziceau Fentă. Mai târziu, la primul său meci la Kansas State, echipa adversă a strigat din tribună un nume mai puțin prietenos:

„U-ci-gaș... U-ci-gaș... U-ci-gaș...”

Hărțuiala era neconținută. Și nu doar din partea echipeilor adverse. În podcasturi. În emisiunile despre crime reale. Din partea trolilor de pe internet. Așa că Ryan a renunțat la baschet, și-a schimbat numele din Ryan Richardson în Ryan Smith și s-a transferat la altă facultate. Crezuse că flagelarea publică avea să înceteze anul trecut, când autoritățile au anunțat că au găsit probe de ADN care legau răpirea lui Alison de Missouri River Killer (pe scurt, MRK)¹. Acesta a recunoscut că a măcelărit opt femei pe care le răpise de-a lungul râului, însă a negat că ar fi răpit-o pe Ali. Apoi niște pușcăriași l-au înjunghiat de 37 de ori, ceea ce a dus la închiderea cazului și a lăsat blestematul ăla de nor de bănuială să atârne asupra lui Ryan.

Telefonul lui Ryan se luminează de la un apel. Se uită la număr. E tatăl său, cu șapte ore în urma lor în Kansas, și

¹ „Uciagașul de pe râul Missouri”, în lb. eng. (n. tr.).

probabil vrea doar să vadă ce face. Ryan lasă să intre mesageria vocală. O să-l sune mai încolo.

La pensiune, o fermă toscană transformată, aflată într-o vie care este exploatată, Ryan îi spune Norei „noapte bună”. Ea îi susține privirea îndelung, cântărindu-l.

— Nu păcălești pe nimeni, zice ea în cele din urmă.

Ryan simte brusc un val de panică. Răsuflarea i se poticnește în gât, așteptând, rugându-se ca următoarele ei cuvinte să nu fie despre numele lui real sau despre iubita din liceu care a dispărut.

— Știu de ce vrei să fii avocat, reia Nora, uitându-se la Eddie, care intră în camera comună.

Altă pauză lungă.

— Ca să poți ajuta oamenii. Fata merge pe coridor spre camera ei, strigând peste umăr: Noapte bună!

Imediat după Eddie, înăuntru dă buzna un mic grup condus de Aiden și Jake, alți doi colegi din călătorie. Ca de obicei, sunt prea zgomotoși și prea beți. Și au cu ei patru fete în jur de douăzeci de ani.

— Ryan! Frate! zice Aiden.

Îi înșfacă mâna lui Ryan și face mișcarea aceea agresivă de smucire pentru o îmbrățișare.

Aiden arată spre fete, care au dat și ele pe gât prea multe pahare.

— Vreau să ți le prezint pe...

Tace un pic, ca și cum și-ar da seama că nu-și amintește cum le cheamă.

— Iată-le pe noile noastre prietene! Sunt din California.

— Ne ducem la piscină, adaugă Jake. Ar trebui să vii și tu.

Fetele aprobă.

— Eddie, și tu, frate!

Ryan încuviințează.

— Ne vedem acolo! răspunde el, fără nici cea mai mică intenție să se ducă să înoate.

Nimic nu-i mai rău decât să fii cu un grup de oameni beți când ești treaz. Dar e mai ușor să încuviințeze decât să-i înfrunte pe Aiden și Jake. Cei doi sunt studenți Kappa Ceva-sau-Altceva și s-au împrietenit la cataramă în prima zi la Facultatea de Drept. E șocant faptul că amândoi sunt al naibii de deștepți.

Grupul merge mai departe împleticit. Una dintre fete își plimbă mâna peste brațul lui Ryan când trec pe lângă el.

— Ar trebui să vii...

După ce grupul iese, Eddie clatină din cap.

— De-aș fi în pielea ta pentru o zi...

Ryan se încruntă.

— Unde-i Nora? întreabă Eddie.

— S-a dus la culcare.

— Și de ce nu ești acolo *cu* ea?

Ryan se încruntă iar.

— Nu te înțeleg, omule, zice Eddie, privind pe fereastră siluetele care își aruncă de pe ele hainele pe când aleargă pe iarbă spre piscina care pare că se contopește cu marea. Fetele îți cad în brațe, la naiba, plus băieții! Aș da orice să fiu așa măcar o zi din viață.

— Poate că ai avea mai mult succes dacă ai lăsa oamenii să te cunoască. Pur și simplu, fii tu însuși! răspunde Ryan.

— Omule, *sunt* eu însumi.

Ryan zâmbește fără voie.

— Poate că ar trebui să fii ceva *mai puțin* tu însuși.

Eddie dă din cap ca și cum ar fi un sfat bun.

— Ar trebui să te duci să înoți, adaugă Ryan, urmărind grupul care acum se bălăcește în strălucirea albastră a luminilor din piscină.

Eddie se gândește la asta.

— Nu, nu intru în apă cu Frații Chlamidia.

Porecla fermecătoare pe care Eddie le-a dat-o lui Aiden și Jake.

— Nu-i destul clor în lume pentru asta.

— Noapte bună, Eddie! zice Ryan.

Pornește spre camera sa.

Eddie strigă:

— Zău că trebuie s-o văd într-o bună zi pe fata asta!

Ryan se răsucesce spre el, curios.

— Ce fată?

— Cea pe care ți s-a pus pata.

În cameră, Ryan își scoate cămașa. E o căldură sufocantă. Eddie nu greșește în privința aerului condiționat. Vede că tatăl său i-a lăsat un mesaj vocal. Tipul încă nu-i în stare să trimită un mesaj scris, ca orice om normal.

Ryan se pregătește să asculte mesajul când zărește ceva pe podea, un plic, ca și cum ar fi fost vârat pe sub ușă. Îl deschide, și inima i se poticnește:

Trebuie să te văd. Măine, la 10 dimineața, la Palazzo.

Știu cine ești.

2

LEAVENWORTH, KANSAS

POPPY MCGEE SE TREZEȘTE CU O SILUETĂ IMPOZANTĂ, fulgerând cu privirea în jos spre ea. Pe afișul cu marginile zdrențuite din dormitorul ei de copil, Beyoncé poartă o rochie mini cu paiete și stă cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri, aruncând o privire senzuală.

Poppy obișnuia să simtă acea încredere. Însă, după trei ani în armată, se teme că a pierdut-o. Și nu ajută cu nimic faptul că e înapoi acasă, dormind în cearșafuri roz-aprins, cu Queen Bey părând dezamăgită de ea.

Se scoală din pat, face duș, se îmbracă și se privește lung în oglinda de pe dosul ușii. Noua sa uniformă are o nuanță urâtă de cafeniu și nu-i vine bine. La 1,55 metri înălțime, arată ca un puști travestit în șofer de la UPS care are pistol. Își vâra înapoi în coc o șuviță din părul lung, roșcat, și își îndreptă ecusonul: ADJUNCT DE ȘERIF MCGEE.

Nu și-a dorit această slujbă. Nu și-a dorit să se întoarcă în acest oraș. Însă, după ce a fost lăsată la vatră brusc, n-a

prea avut de ales. Și cineva trebuia să aibă grijă de tatăl ei după ce mama a murit pe neașteptate. Poppy vorbea la telefon cu ea, convorbirea lor zilnică, iar mama a zis: „Nu mă simt prea bine.” Și asta a fost. Un atac cerebral. Cu un an înainte ca Poppy să împlinească 21 de ani și cu un an înainte de diagnosticul de cancer al tatălui.

Cum se zice, un necaz nu vine niciodată singur.

Se mai uită o dată în oglindă, își îndreaptă spinarea și iese din cameră.

În bucătărie, e surprinsă că tatăl ei s-a trezit. E așezat la masă. Pare obosit, slăbit și pământiu. Fratele ei mai mare, Dash, a venit și el. Pe masă sunt o pungă de la McDonald's pătată de grăsime și o foaie ruptă dintr-un carnet cu spirală pe care scrie: *Felicitări!*

— Ce-i cu toate astea? întreabă ea.

— E prima ta zi..., răspunde Dash.

Tatăl lor tușește și Poppy îi aruncă o privire fratelui. De aceea s-a întors ea. Dash n-are habar de sănătatea tatălui lor, de nimic, de fapt. Primul indiciu este că e bărbat în toată firea și încă mai folosește porecla¹ primită la baschet în liceu.

— Hai să te duc înapoi în pat, tată! zice Poppy.

— La naiba cu asta! blestemă tatăl, apoi întinde mâna spre pungă de la McDonald's, scoate un sendviș pentru micul-dejun și îl pune pe o farfurie în dreptul locului ei de la masă.

— Da, potolește-te, Serpico! se bagă și Dash.

— Cine naiba-i Serpico?

Ea nu-i așteaptă răspunsul. Se așază la masă și scoate McMuffinul din ambalaj.

¹ *To dash* – „a se repezi/năpusti”, în lb. eng. (n. tr.).

În vreme ce mănâncă, Dash trăncănește mai departe, iar tatăl lor râde. Cu toate defectele lui, Dash e stăpân pe inima tatălui, întotdeauna a fost.

Când termină, Dash își pune farfuria în chiuvetă. Poppy zice:

— Sper că în sărbătorirea asta intră și dereticatul.

Dash zâmbește. E un zâmbet fermecător, care îl ajută mult în viață. El *este* fermecător, dacă e să fie sinceră. Nu te poți baza pe el, dar e fermecător, cu inima lui bună și imaginea de Shaggy din *Scooby-Doo*, completată de barba nerasă de câteva zile. Și cine-i ea ca să-l critice? Dash câștigă bine vânzând mașini de ocazie și nu locuiește în vechiul său dormitor.

— Mă ocup eu, soru'-mea. Acum du-te la secția de poliție! Înainte să vă tăiem fondurile.

Tatăl lor râde prea tare, dând într-o criză de tuse. Farfuriile vor fi acolo când se va întoarce, o știe, însă hotărăște s-o lase baltă.

După ce își așază tatăl înapoi în pat, mută voluminosul telefon fix fără fir pe noptieră și îi spune s-o sune dacă are nevoie de ceva, iese din casă.

Căldura o izbește ca un zid de cărămidă. Vara din Kansas nu-i cu nimic mai prejos de iad. Din mai multe puncte de vedere. Merge cu Fordul Escort al tatălui ei pe strada principală și parchează în garajul de sub secția de poliție. E o unitate mică și „lipsită de experiență”, după cum a descris-o șeriful în interviul de pe Zoom. Acesta a spus că Poppy va fi un adaos binevenit cu experiența din poliția militară.

Înăuntrul secției de poliție e și mai cald. Femeia care lucrează la biroul de recepție pare să știe că Poppy o să vină, așa

că se ridică în picioare. Spune că aparatul de aer condiționat e defect și că nu întotdeauna e așa groaznic aici, drăguță. O cheamă Margaret. Toată lumea e foarte bucuroasă că Poppy e acolo, adaugă ea. Zice că scumpetea de frate mai mare al lui Poppy – o celebritate locală după unicul lui sezon în NBA, care acum își folosește farmecul ca să vândă mașini – i-a dat nepotului ei un F-150 la un preț excelent.

Biroul lui Poppy e destul de bun. Mobilier din PAL, dar curat, și are și o fereastră care dă spre parcare. Calculatorul e vechi, dar merge.

Și-a adus doar câteva lucruri în rucsac. O caserolă cu prânzul, o fotografie înrămată pe care s-o pună pe masa de lucru – familia în vremuri mai bune, la petrecerea ei de despărțire când a plecat la instrucție – și un încărcător pentru telefon.

Se uită la pereții albi și goi și se întreabă dacă ar fi trebuit să aducă ceva care să facă încăperea mai puțin banală, însă bănuiește că un afiș cu Beyoncé iese din discuție.

Șeriful Walton își vâra capul pe ușă.

— Te instalezi?

— Da, domnule.

— Hei, soldat? Nu mai e nevoie de „domnule”. Poți să-mi zici Ken.

— Scuze, deprinderile vechi...

Poppy zâmbește, încercând să nu pară înfrântă de locul în care a adus-o viața. Își imaginase că, după ce își slujise țara – ceea ce, după cum s-a dovedit, însemna să verifice actele de identitate la poarta principală a bazei –, avea să fie un agent special care înfrânge mafioți, teroriști și ucigași în serie.

Urmează o tăcere lungă. Șeriful Walton – *Ken*, își amintește ea – are aerul unui vecin prietenos. Poate e din pricina numelui de familie, dar, cu coama lui de păr cărunt și ridurile din jurul ochilor blânzi, îi amintește de tatăl din reluările serialului *The Waltons* la care mama obișnuia să se uite împreună cu ea când era mică.

— Cum se simte tatăl tău?

Șeriful și tatăl ei au fost împreună în trupele din Golf. Poppy știe că acesta este adevăratul motiv pentru care are ea acum postul.

— Doctorul zice că-i merge bine, doar că e un pic țâfnos.

Șeriful chicotește.

— Aș fi îngrijorat dacă n-ar fi așa.

Poppy și-l amintește doar vag pe șerif de când era mică. Dar ce copil e atent la prietenii părinților săi? Pe polița semineului se află o fotografie cu un Ken Walton mult mai tânăr, împreună cu tatăl ei și unul dintre camarazii lor.

— Ai început în ziua potrivită, reia șeriful Walton. Am avut ceva agitație pe aici.

— A, da? zice Poppy.

Șeriful ridică smartphone-ul și îi face semn cu capul să-l urmeze.

— Niște idioți de pe YouTube au găsit un vehicul scufundat în lacul Suncatcher.

Poate că munca asta n-o să însemne doar amenzi pentru depășirea vitezei și pentru condus în stare de ebrietate.

— Și cred că e mașina Laurei Palmetto?

Presa locală a tot vorbit despre adolescența care a dispărut acum două săptămâni din comitatul Platte, la depărtare de numai 15 minute.

Șeriful clatină din cap.

— Mașina a stat acolo mult timp. O să ne sară toți în cap din cauză că echipa noastră a scotocit lacul acum cinci ani și n-a găsit nimic.

Poppy pricepe imediat.

E mașina lui Alison Lane.

3

ÎN DRUM SPRE LACUL SUNCATCHER, POPPY STĂ PE scaunul pasagerului, lângă șerif, și se uită la clipul de pe YouTube. Cold Case Company, care pare să fie alcătuită din doar doi tipi cu bărci cu fundul plat și echipament de ecologie, a postat clipul acum două ore.

Pe ecran, un bărbat cu o fâșie de barbă de-a lungul maxilarului stă într-o barcă și vorbește în șoaptă. Arată spre ecranul unui laptop și anunță:

— Cu siguranță este o mașină acolo jos. Trebuie să vorbesc încet deoarece localnicii cred că suntem aici ca să căutăm mașina Laurei Palmetto, și nu vreau să stârnesc scandal.

Camera video panoramează spre mal, unde câțiva spectatori se uită la apă.

— Știm că polițiștii au cercetat lacurile, însă noi avem echipament mai bun și multă experiență – am ajutat la soluționarea a 32 de cazuri nerezolvate.

Ecranul se înnegrește, apoi trece un timp și pe urmă apare partenerul bărbatului, în costum de scafandru, ieșind din apă. Privește grav în sus spre bărbosul din barcă și, cu un dramatism evident destinat aparatului de filmat, zice:

— Trebuie să sunăm la autorități.

Poppy oprește clipul.

Șeriful clatină din cap, enervat.

— Desigur, l-au postat înainte să „sune la autorități”.

Virează pe un drum de pământ înconjurat de pădure care iese într-un mic luminiș aproape de malul lacului.

— Oh, Hristoase! exclamă șeriful.

Poppy se uită pe geam. Un agent în aceeași uniformă kaki, la fel ca a lui Poppy, răcnește în fața tipului cu barba îngustă din videoclip.

Șeriful sare din mașină și Poppy îl urmează.

— Kyle, trebuie să te potolești, zice șeriful calm.

Polițistul, Kyle Dobbs – Poppy și-l amintește din interviul pentru angajare de pe Zoom –, își încleștează pumnii și se uită urât la bărbos. Tocmai când Poppy își spune că Dobbs ar putea să-i tragă una tipului, acesta se răsucește pe călcâie și pleacă în trombă. Unul din echipa bărbosului stă la vreo doi metri de acolo, filmând totul.

Poppy îl privește cu atenție pe șerif. Ken Walton este o prezență liniștitoare, nu genul căruia îi sare țandăra vreodată, își zice ea. În Irak, Ken și tatăl lui Poppy au fost împreună în brigada de dezamorsare a bombelor, pentru care e nevoie de un temperament echilibrat.

Bărbatul cu barbă pare tulburat.

— I-am spus că nu încercăm să vă punem pe toți într-o lumină proastă. Nu vrem decât să le aducem pace familiilor.

Șeriful dă din cap.

— Ajutorul de șerif Dobbs este unchiul Laurei Palmetto, le spune el. Laura e fata surorii lui mai mici. Părinții ei au auzit că ați găsit ceva și...

— Of, la naiba! exclamă bărbosul.

Face semn cu mâna spre puștiul cu aparatul de filmat să se oprească. N-are de gând să arate un video în care familia Laurei Palmetto a fost lăsată să creadă că mașina ei e pe fundul lacului. În clipul de pe YouTube nu s-a precizat că mașina e BMW, iar Laura conducea o Honda rablagită.

Șeriful își pune o mână pe umărul bărbosului și zice:

— Știu că intențiile tale sunt bune, fiule.

— Crezi că e mașina lui Alison Lane? întreabă bărbosul.

Șeriful dă din cap și răspunde:

— Întrebarea mai importantă este cine sunt cei doi tipi morți pe care i-ați găsit în ea?

4

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

TELEFONUL LUI SHANE O'LEARY ÎI ZUMZĂIE ÎN BUZUNAR în clipa în care desprinde de chei barca de pescuit. Fața frumoasă a Ginei îi apare pe ecran. E ocupat, dar niciodată nu ignoră apelurile Ginei.

— Salut, frumoaso!

Gina pare că n-a auzit complimentul, dar el o simte că zâmbește.

— Ce tare se aude vântul! exclamă ea. Unde ești?

— Chaz avea nevoie de o mână de ajutor la casa lui de lângă lac. Suntem în barca lui.

Chaz își face de lucru cu motorul, fără să-l bage în seamă pe O'Leary.

— Salută-l din partea mea! zice ea. Se întunecă. Aveți grijă ce faceți!

O'Leary dă din cap fără să spună nimic.

— S-ar putea să pierd curând semnalul, iubito. E totul în ordine?

— De fapt, am vești bune.

— Da?

— În seara asta, Anthony a fost invitat la o petrecere.

În ultima vreme, fiul lor în vârstă de 13 ani a fost retras, deprimat, și Gina nu putea să doarmă nopțile de grijă.

— Asta-i o veste grozavă! Vezi, ți-am spus eu că mai de vreme sau mai târziu o să-și facă prieteni la noua școală.

— Așa sper.

O'Leary simte cum i se ridică de pe suflet o mică povară. *Nădejde*. Cum se zice, ești doar atât de fericit pe cât este cel mai puțin fericit dintre copiii tăi. Iar Anthony este *singurul* lor copil și întreaga lume a Ginei.

— Să-i spui să aibă grijă cât bea! zice O'Leary. Și, cum zicea babacul meu despre fete, nimic mai jos de talie.

— Încetează! îl ceartă Gina jucăuș. Anthony nu-i soiul ăla de băiat.

— Știu că nu-i. Glumeam doar.

— Și nu-mi amintesc ca *tu* să fi urmat acele reguli când eram noi copii.

O'Leary zâmbește.

— Dau vina pe blugii ăia strâmți pe care îi purtai...

Gina chicotește.

— Chiar crezi că o să fie în regulă? Eu sunt cea care a vrut ca el să meargă la școala aia...

— Nu începe iar cu asta! Școala a fost alegerea corectă. Ești o mamă minunată. El o să fie bine. O să vezi.

— Când ajungi acasă? Mi-e dor de tine!

— N-ar trebui să stai trează, așteptându-mă. Dar ce-ar fi să ieșim în oraș mâine-seară? O întâlnire romantică.

— Mi-ar plăcea.

— Poate pui pe tine blugii ăia vechi...

Gina chicotește iar. Doamne, cât iubește râsul ăla!

— Iubita, semnalul se tot întrerupe, așa că o să închid.
Spune-i lui Anthony să se distreze pe cînte!

— Te iubesc! zice Gina.

— Și eu, dulcețo!

O'Leary își vîră telefonul în buzunar.

Chaz stă la cârmă, prefăcându-se că nu ascultă. Părul lui cărunt e ciufulit de rafalele de vînt. Își arată vârsta chiar și în penumbra milostivă.

— Copiii! face O'Leary.

Chaz pare curios.

— E ceva cu Anthony?

— Știi că l-am mutat la Academie. Afurisiți de copii cu bani! Îi este greu acolo.

— E o școală al naibii de bună!

— Da, așa de bună, că nu vor să-i pună numele nimănui. Când ne-a fost prezentată școala, ni s-a spus că o singură persoană n-ar fi de ajuns, dacă poți să crezi aiureala asta. M-a costat o nouă sală de sport și, de asemenea, au spus clar că nu-i va fi dat numele meu.

Chaz încuviințează din cap înțelegător.

— Totuși, poți să-ți închipui, copilul *meu*, eu, tipul care a fost dat afară de la școală în clasa a zecea...

Chaz chicotește.

— Îmi amintesc. Tatăl tău a fost *furios*. Amintește-mi, de ce i-ai spart nasul profesorului ăluia de sport?

— Hărțuia tot timpul fetele – pe atunci nu făcea nimeni nimic în astfel de cazuri. Apoi a încercat să o atingă pe fata care nu trebuia.

Chaz zâmbește.

— Sunt surprins că Gina nu i-a spart ea mai întîi nasul.

— Și tu, și eu am fost surprinși. Însă babacul meu n-avea treabă cu curtoazia.

O'Leary se gândește un pic la bătaia pe care a încasat-o pentru asta.

— Oricum, câțiva dintre noii colegi ai lui Anthony l-au invitat la o petrecere. Așa că, poate...

— Ce veste grozavă! E un copil bun.

— Da, doar că-mi fac griji, știi? Am cea mai mare proprietate din cartier și niciunul dintre ticăloșii ăștia nu ne invită vreodată la ei. Pur și simplu nu vreau să plătească pentru asta copilul meu, pentru că vin de unde vin, pentru că...

Lasă fraza să se stingă.

— Sunt sigur că o să se rezolve.

Peste 20 de minute, departe de mal, Chaz încetinește barca până se oprește.

O'Leary se uită la silueta lui Chaz.

— Devine mai ușor? Cu grijiile din pricina copiilor?

Chaz scoate un hohot de râs și ridică din umeri.

— L-ai cunoscut pe Patrick, tu ce crezi?

Fiul lui Chaz lucrează pentru O'Leary și e iute la mânie. E mai plin de energie decât era chiar și O'Leary pe la 20 și ceva de ani.

— Cum era cu babacul meu? întreabă O'Leary. Ai fost mâna lui dreaptă. S-a frământat el vreodată din pricina noastră, a copiilor?

Chaz șovăie.

— Te iau peste picior, zice O'Leary.

— Era altfel pe atunci, răspunde Chaz, luându-i chiar și acum apărarea tatălui brutal al lui O'Leary.

— Anthony e altfel decât eram noi, zice O'Leary. E un băiat blând.

— Așa simt că este și nepotul meu.

— Nu merităm darul unor băieți blânzi, zice O'Leary.

Dă drumul cu putere aerului din piept.

— Hai s-o facem!

Chaz se duce la jumătatea bărcii. Smulge pătura care acoperă un morman din mijloc.

Chiar și în întuneric se vede albul ochilor bărbatului. Începe să mormăie pe sub banda adezivă care îi acoperă gura. Chaz se apleacă și verifică lanțurile prinse de blocuri grele de ciment.

O'Leary dă din cap.

Chaz zice:

— Îi îngăduim câteva ultime cuvinte?

O'Leary clatină din cap.

— Lucrezi pe teritoriul meu fără permisiune, n-ai dreptul la ultimele cuvinte. Capeți ceea ce urmează.

— Oamenii lui ne vor lovi și ei, îi amintește Chaz.

— Iar eu o să-i aștept.

Cu asta, Chaz și O'Leary înșfacă fiecare câte un braț și aruncă bărbatul peste bord.

UNUL DINTRE CELE MAI ANTICIPATE THRILLERE ALE ANULUI, ĂȘTERNUT PE HÂRTIE DE UNA DINTRE CELE MAI SPECTACULOASE VOCI ALE LITERATURII CONTEMPORANE.

ÎN ULTIMII CINCI ANI, Ryan Richardson a re trăit noaptea aceea îngrozitoare. Portiera mașinii deschizându-se brusc. Lovitura în cap. Măinile care l-au smuls din vehicul. Țipătul pătrunzător al iubitei lui, Ali, când a fost răpită.

Fără nici urmă de Ali sau de mașină, un nor de suspiciune planează permanent asupra lui. Totuși, în lipsa dovezilor care să îl incrimineze în mod direct și cu ajutorul unui avocat bun, tânărul nu este pus sub acuzare. Acestea însă nu contează pentru realizatorii de podcasturi și trolii de pe internet. Acum, Ryan și-a schimbat numele de familie și a intrat la Facultatea de Drept. Și-a lăsat trecutul în urmă.

Până când, aflat în vacanță în Italia împreună cu colegii de facultate, primește un telefon de la tatăl său: mașina lui Ali a fost în sfârșit găsită pe fundul unui lac din orașul său natal. Înăuntru sunt doi oameni morți și un mesaj criptic, format din cinci cuvinte scrise pe plic de Ali: „Dacă mi se întâmplă ceva...”

Apoi, la celălalt capăt al lumii, se petrece un lucru de neconceput: Ryan îl vede pe bărbatul care i-a băntuit visele din acea noapte tragică de acum cinci ani.

În timp ce tânărul aleargă de pe dealurile Toscanei până într-un sat pitoresc din Marea Britanie și apoi pe străzile strălucitoare ale Parisului în căutarea adevărului, acesta habar nu are că salvarea lui s-ar putea afla în mâinile adjunctei șerifului din Kansas, aflată la primul ei caz, și ale unui mafiot din Philadelphia care a trecut prin propria sa tragedie.

Un thriller clasic, *Dacă mi se întâmplă ceva* împărtășește povestea din perspectiva mai multor personaje convingătoare, ale căror drumuri se intersectează, iar răsturnările de situație se țin lanț. Romanul consolidează statutul lui Finlay, considerat unul dintre cei mai importanți autori de thrillere din zilele noastre.

ISBN: 978-606-088-589-4

9 786060 885894
www.edituracorint.ro